

Sandhed forsikre, og det vil vistnok Ingen tvivle om, at skulde der afstemmes ude i den store Befolkning, enten de ville have den store Bevilling eller ikke, vil Udfaldet ikke være tvivlsomt. Med disse Ord skal jeg anbefale vort Forslag paa det Bedste.

Frederiksen: Jeg vilde mægtelig ønske, at det ærede Medlem, som nu satte sig, havde talt lidt mindre om det højere aandelige Standpunkt og saa havde bekræftet sig mere med Spørgsmaalets praktiske Side. Forøvrigt kan det jo kun være mig en Tilfredsstillelse at see, hvorledes det ærede Medlem allerede nu har forandret sine Anskuelser; thi, hvis jeg ikke tager fejl, er det ikke længe siden, han ikke vilde kunne give en eneste Skilling til Theatret, og nu vil han dog give 20,000 Rb. Naar der er gaaet nogle Uger, kunne vi maaskee faae det ærede Medlem bragt højere op. Forøvrigt maa jeg tilstaae, at jeg vilde foretrække det ærede Medlems tidligere Standpunkt fremfor det, han nu indtager. Jeg hører nemlig til dem, der troe, at vi skulle indskrænke Bidraget til det kongelige Theater, og jeg vil gjerne være med til enhver Besparelse; men jeg er ikke istand til at følge det ærede Medlem. Det ærede Medlem siger, at Ministeren skal vedblive at drive Theatret og saa vil han bevilge de 20,000 Rb. dertil; han nedsetter altsaa paa samme Tid Statens Tilskud, saaledes at Enhver, som har det mindste Kjendskab til Theatrets Indretning, vil vide, at det er fuldstændigt umuligt at drive det. Jeg kunde have forstaaet, at det ærede Medlem vilde nedlægge Theatret; men jeg kan ikke forstaae, at han vil bevilge 20,000 Rb. Det Standpunkt kan jeg ikke følge, og jeg troer, at dersom det ærede Medlem vilde holde sig borte fra de mere almindelige Betragtninger, og blot holde sig til det praktiske Spørgsmaal, maatte han let kunne blive enig med os. — Jeg har bedt om Ordet, fordi der er en Sag, hvori jeg staaer alene, men hvori jeg dog ikke kan Andet end udtale mig saa stærkt, som jeg formaaer, her i Thinget. De ville have seet, at Finantsudvalgets Fleertal, hele Udvalget paa mig nær, anbefaler at tage taar 50,000 Rb.

fra Communitetet og fra Soro Academi. Det er et meget stort Spørgsmaal, der her foreligger; det er en stor og betydningsfuld Sag. Det hedder vel, at det kun er til enkelte Institutioner, der her skal tages; men det maa jo ikke oversees, at det er kun et Navn, en Form. Hvad vil det nemlig sige, at man tager dem som Bidrag til andre Institutioner under Cultusministeriet? Det vil jo sige, at man da tager derfra med den anden Haand til Fordeel for den almindelige Balance. I Virkeligheden tager man disse Instituters Overskud og anvender dem ganske simpelt til Fordeel for Statskassen. Jeg vilde ganske vist være i Tvivl, skjøndt jeg ogsaa der vel vilde kunne komme til et Balg, men jeg indrømmer, at der kunde være Meget, der talte for fuldstændigt at ophæve disse Fonds, heelt at inddrage disse særlige Institutioner og deres Midler i Statskassen. Der vilde derved opnaaes visse Fordele med Hensyn til Bestyrelsen, man vilde derved faae endeel Fonds, som Statskassen kunde være vel tjent med, da vi ikke have nogen ordentlig Reservefond, vi kunde derved faae temmelig betydelige, realisable Midler, der kunde forøges ved en fortsat Afhændelse af disse Eiendomme. Det vilde være af stor Betydning for Statens Credit, hæve Statens Obligationer mere og lettere skaffe aarlige Midler til at dække den Underbalance, der fremkommer gennem de stadigt gjentkommende Udgifter til Jernbanerne, kort sagt, det vilde have betydelige finantzielle Fordele. Men det er jo ikke det, man vil. Uden at kunne opnaae alle disse betydelige Fordele, foreslaaer man her Noget, hvis skadelige Følger ere fuldkomment ligesaa store, uden at man opnaaer noget Godt. Man foreslaaer at bryde Særskafsystemet og tage Midlerne, uden at faae Noget derfor. Det kan jeg ikke være med til. Jeg skal ikke her tale om, at man derved krænker gamle Bestemmelser, Fundatser, Legater osv. Det har man oftere gjort med Hensyn til Soro Academi, men dog ikke i den Grad, som man her vil gjøre det med Hensyn til Communitetet. Ogsaa det maa ganske vist for mig medføre nogen Betænkelighed; thi man maa jo vogte sig for heelt at